

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 25

Uke 50 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda ved Rondane, Norge, 1993. Foto: Torleif Sund.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
-Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FREDSUNIVERSITETET PÅ TRON

Piknik på Ganges

Men før Paramananda kom tilbake til Norge nok en gang, var det tid for at jeg skulle besøke ham igjen i India. I midten av november ble det derfor på ny India-tur, og denne gangen reiste jeg sammen med Tripti Ma fra Norge. Vi ankom Kalkutta ved midnatt den 14. november 1994 og traff Paramananda i Banagram dagen etter. Da var det allerede fem andre nordmenn der. Det var Anders fra Alvdal, Reidun fra Trøndelag og Kari Adas foreldre, Hans-Petter og Marith, samt lillesøsteren, Lise, fra Troms i Nord-Norge. Alle disse var helt nye bekjentskap, bortsett fra Anders som jeg hadde tilbrakt mye tid sammen med hele ettersommeren og høsten i Alvdal. Han var innflytter til Alvdal akkurat som meg, og kom opprinnelig fra Oslo.

I Banagram var det kommet til en ny generasjon med *brahmacharis*, som var rundt ti-femten år yngre enn den første generasjonen som jeg tilhørte. Blant disse var for eksempel Sobbos lillebror Nachiketa fra Singur, Bankim fra Burdwan, Joydeep fra Kalkutta, samt min gode venn Saurabh fra Lucknow. Joydeep fikk jeg raskt god kontakt med siden han bodde i naborommet og snakket veldig godt engelsk. Han var dessuten god til å fortelle historier og var svært humoristisk, ved siden av å være en seriøs sannhetssøker, naturligvis.

Paramananda hadde også alltid god humor. Ved en av sittingene de første dagene oppsto det en veldig morsom situasjon. Det var to unge og veldig søte jenter som het Ruma og Jhuma, som var eneggede tvillinger. Første dagen jeg traff dem, syntes jeg det var umulig å se forskjell på dem, og syntes det var de mest like tvillingene jeg noensinne hadde sett. Ved sittingen ble det snakk om tvillinger, og Paramananda snakket masse om dette fenomenet, og om hvor vanskelig det ofte kunne være å se forskjell på tvillinger. Da spurte Ruma og Jhuma i kor om han klarte å se forskjell på dem. «Ja, det er da ikke noe vanskelig», sa Paramananda overbevisende, og pekte etter tur på hver av dem: «Du er Ruma, og du er Jhuma», mens han med vilje byttet dem om. «Neiiii!», skrek de spontant og fortvilet begge i kor, mens alle de andre til stede lo og lo, og moret seg kostelig!

I Banagram ashram hadde det skjedd en rivende utvikling på de fire årene jeg ikke hadde vært der, og hvis vi sammenlikner med den gangen Asgeir, Glenn og jeg kom, akkurat ti år tidligere, var utviklingen fenomenal.

Så mange flere mennesker, bygninger og aktiviteter, hvor hovedaktiviteten kretset rundt hjem og skole for ca. 250 foreldreløse gutter på det tidspunktet.

Den siste uka i måneden besøkte jeg et for meg nytt sted som også tilhørte Paramananda. Det var Dharampur Ashram i Bankura distrikt. Jeg reiste dit via Tapaban Ashram i Raina, og det tok hele ti timer med tog og buss fra Burdwan by. Der var det Swami Akhandananda og Swami Abhayananda som ledet dette ayurvediske senteret, hvor de samlet og preparerte all den ayurvediske medisinen selv. Ashramen lå øde til med store åpne landområder rundt, et stykke utenfor en liten landsby med en elv like utenfor. Helt inntil ashramen var det en fin lund med kashewnøtt-trær, men i det fjerne var det tykk jungel med ville elefanter. Et naturskjønt, lite og øde sted med få mennesker – helt etter min smak! Her hadde også min gode venn Tarun tilbrakt sine siste dager før han døde så altfor ung, og jeg besøkte stedet der likbrenningen hadde foregått.

Tre dager senere var jeg tilbake i Banagram, hvor Bryan nå også hadde ankommet, og det ble en uforglemmelig natt inne i hytta til Paramananda med oss tre sammen. Ellers ble det mye samvær med alle de norske som opplevde India for første gang og hadde mange spørsmål om det meste.

En formiddag under Paramanandas *satsanga* kom jeg ut med kamera for å ta bilder rundt omkring i ashramen. Da jeg passerte sittingen fikk jeg veldig lyst til å forevige det vakre og fullstendig tidløse scenariet, med Paramananda som satt utenfor sin enkle leirhytte med stråtak og snakket om livskunst og dypt åndelige emner til en hengiven og lydhør liten forsamling. Slik har det foregått gjennom uminnelige tider i India, og jeg hadde alltid hatt lyst til å ha et fotografisk øyeblikksminne fra det. Siden jeg visste at Paramananda generelt ikke var særlig begeistret for uanmeldt fotografering og jeg samtidig ikke på noen måte ville forstyrre dem ved å spørre om lov, lurte jeg meg til å ta et par raske fotografier på avstand, delvis skjult bak et tre, nesten som om det var ville fugler eller dyr jeg fotograferte. Som utlending fra Vesten var jeg jo også mer opptatt av å få autentiske 'action-bilder' enn de mer kjedelige, oppstilte bildene, gjerne med briller på, som indere flest er så glade i. Jeg ble straks arrestert av Paramananda:

Pakhi, hva er det du gjør? Vi er ikke fugler her!

Mer sa han ikke, men fortsatte ganske umiddelbart der han slapp i sin fortelling til de andre. Likevel ble virk-

ningen total for meg: Jeg ble som paralyisert og følte meg så flau, så flau, og hvis jeg kunne ha sunket i jorda der og da, hadde jeg gjort det! Heldigvis gikk det hele fort over, og Paramananda nevnte aldri noe om det ig-

jen, men det ble visselig siste gangen jeg tok bilder av ham på den måten. Likevel, i ettertid når jeg ser på disse unike bildene, angrer jeg ikke et sekund på at jeg tok dem den lørdagen ved nymåne den 3. desember 1994!

Paramananda holder satsanga utenfor sin vakre, lille leirhytte med stråtak, slik de tradisjonelt bygges ute på landsbygda i Bengal. Her sitter han med ansiktet mot øst, mens hovedinngangen er vendt mot syd med veranda foran (til venstre i det øverste bildet). Inne var det ett enkelt rom, med god høyde under det buede stråtak. Dette er nærmest et tidløst bilde, og selve situasjonen har foregått slik i tusener av år i India. Paramananda var som regel svært livlig når han snakket, og brukte gjerne hele kroppen (øverste bilde). Begge fotos: BP.

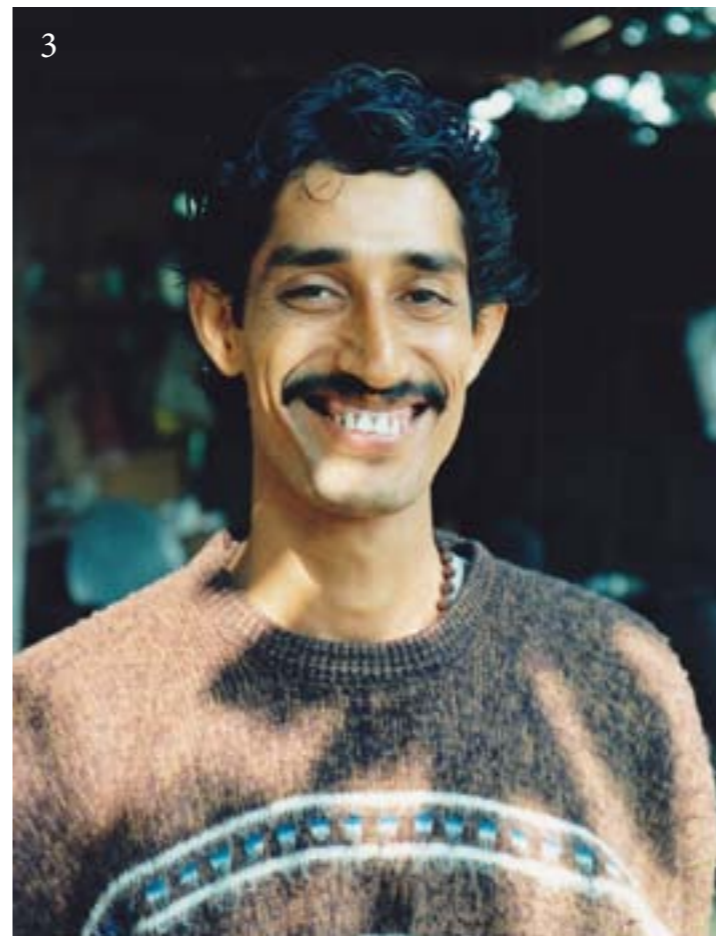
Venstre over: Banagram ashrams eminente homeopat og akupunktør, Swami Boomananda, også kalt Dipti Maharaj.
 Høyre øverst: Swami Swarupananda, som sammen med Sobbo var de to første til å ta imot forfatteren ved det første besøket i 1983. Han har hele tiden hatt ansvaret for ashramens trykking og publisering av bøker og tidsskrifter, og redaktør av det bengalske Charaiveti.
 Høyre over: Swami Sahajananda, også kjent som Hari Maharaj. Han har delansvar for alle de foreldreløse guttene i ashramen, og er yngre bror av Dipti og Tapi Ma. Venstre under: Swami Keshabananda, også kalt «Mama» («morbror»).
 Han var hele tiden redaktør for den engelske utgaven av Charaiveti. Høyre under: Swami Devananda, eller bare 'Keshab'.
 Står for tempeltjenesten i Banagram, og er fetteren til Dipti, Hari og Tapi Ma. Alle fotos: BP.

1. Den store dammen var fremdeles ikke innmurt, og ser veldig idyllisk ut. 2. Kjøkkenet i den tradisjonelle landsbystilen, med spisende barn foran. Det lå akkurat nord for den store dammen, og foran gjestehuset. 3. Det nye Sadhana Bhawan eller gjestehuset. 4. Barneskolen ved det store banyantreet ved den åpne plassen, hadde allerede eksistert i flere år. 5. Barna bodde i klasserommene på den tiden og hadde ennå ikke fått sine egne rom. Her sammen med Swami Chitbilasananda (Madhan Maharaj), som hadde hovedansvaret for barna. 6. Glade foreldreløse gutter i Banagram ashram! 7. Det store kufføset var også nytt på den tiden, med rikelig med melk til alle barna, samt biogass til kjøkkenet. 8. Nytt stort kjøkken og spisesal er under bygging i ashramens sørøstre hjørne. Alle fotos: BP.

Over venstre: Swami Nishkamananda, også kjent som Murari Maharaj, med et overordnet ansvar for Banagram ashram. Over høyre: Swami Chitbilasananda, også kjent som Madhan Maharaj, med hovedansvaret for barna i ashramen. Under venstre: Tripti Ma ved inngangen til Paramanandas hytte. Under høyre: Swami Tapeswarananda likte å jobbe i blomsterhagen. Nederst høyre: Noen av mødrene i ashramen – fra venstre: Anju, Tapi Ma, Jogu Ma, Tripti Ma og Reba Ma (kusine til Tapi Ma, Dipti, Hari og Keshab. Alle fotos: BP.

1. Joydeep i sitt rom i Sadhana Bhawan i Banagram ashram.
2. Saurabh i Banagram ashram, vinteren 1994.
3. Babu Chatterjee, valigvis kjent som 'Azim Ganj Babu', i Banagram ashram vinteren 1994.
4. Anders fra Alvdal. Her under det lille banyantreet ute på markene rett nord for ashramen, hvor Paramananda hadde sitt aller første lille krypinn.
5. Ashramen sett fra dette banyantreet, altså nordlig fasade. Til venstre er Sadhana Bhawan; i midten kontorbygningen, og til høyre toaletter og kufføset.
6. Hans Peter og Marith Giæver fra Lyngseidet i Nord-Norge, sitter i vintersola på verandaen til Sadhana Bhawan eller gjestehuset i Banagram ashram, i desember 1994. Alle fotos: BP.

Øverst: Swami Purnananda i Tapaban Ashram i Raina, vinteren 1994. Her rett fra morgenbadet.
Over venstre: Parti fra ashramen, som ligger under de skyggefulle trekronene til mange trær – derav navneendelsen 'ban', som betyr 'skog'. Over høyre: Gutter fra Banagram ashram går videregående skole i Tapaban Ashram, og er derfor eldre.

Under venstre: Swami Abhayananda, eller bare "Amullu", som er ekspert på ayurvedisk medisin.
Under høyre: Ashrambygningen i Dharamput, Bankura, som Amullu og nylig avdøde Swami Akhandananda etablerte. Alle fotos: BP.

Seks dager etter dette skulle Paramananda reise til sin ashram i Azimganj i forbindelse med den årlige fødselsdagsfeiringen hans der. Siden vi var flere nordmenn som også skulle reise, ble det til at Anders, Reidun og jeg kjørte privatbil sammen med Paramananda og en sjåfør. På den tida var det usedvanlig tørt i området fordi det ikke hadde falt en dråpe regn på flere måneder, og overalt var det et 10-15 cm tykt, fint støvlag på bakken. Idet bilen startet og kjørte sakte ut fra Banagram, med alle sammen inni og med alle vinduene åpne på grunn av varmen, veltet det inn tykke støvskyer, og alle holdt seg for munn og nese, og knep øynene halvveis igjen mens pusten automatisk ble holdt tilbake, slik det er vanlig å gjøre i slike situasjoner. Det var svært tydelig at alle følte det ubehagelig – så nær som Paramananda. Han snudde seg mot meg fra forsetet, smilte bredt og sa:

Å Bjørn, så herlig – en smak av jorden!

Igjen ønsket han å vende en forutinntatt, negativ vaneholdning til noe spontant positivt som kunne nytes. Og igjen beviste han sin påstand om at han kunne nyte hva som helst.

Vel framme i ashramen Conscious Spiritual Centre i Azimganj besøkte jeg dagen etter mine venner, familien Das, som bodde noen steinkast unna. Jeg hadde blitt kjent med dem høsten 1990 da jeg tilbrakte flere dager i ashramen og nesten daglig fikk besøk av de to tenårings søstrene Rupali og Chaitali, som pleide å bringe hjemmelagde søtsaker til meg, og som inviterte meg med hjem til familien sin. Det var en helt usedvanlig hengiven og hjertelig skolelærerfamilie på tre voksne og fire barn som bodde sammen i ei bitte lita jordhytte ved veien. Første gangen jeg besøkte deres fantastisk gjestfrie hjem, endte vi med å synge gudshengivne sanger – *bajans* – sammen hele natta til tidlig morgen, og et evig vennskapsbånd ble knyttet der og da. Jeg hadde faktisk truffet Rupali og Chaitali allerede ti år tidligere i Banagram, da

de bare var elleve og ni år gamle og satt på hvert sitt kne til Paramananda under det store banyantreet, med meg ved siden av. Og allerede den gangen hadde vi følt en spesiell nærhet til hverandre, selv om de bare var barn og kalte Paramananda for 'Daddu' – bestefar. Jeg hadde også tilbrakt noen dager sammen med disse to søstrene og familien deres på et sted et stykke unna som kalles Lalgola, den høsten i 1990.

Nå hadde Paramananda valgt ut disse to søstrene, ledet av deres eldre søster, Shyamoli, med støtte fra resten av familien, til å drive et nytt senter etter et helt nytt konsept han hadde om å hjelpe vanskeligstilte kvinner til selvhjelp: Satavisha Social Welfare Society. Senteret ble grunnlagt først i januar 1993 og ble altså til daglig drevet av de tre søstrene. Det hadde som formål å lære opp vanskeligstilte kvinner i forskjellige håndarbeider slik at de kunne drive småskala industri og klare seg selv. Senteret var også behjelpelig med utstillinger og salg, og ellers et utall andre praktiske tjenester for å hjelpe kvinner til å være selvstendige og selvhjulpne. Navnet 'Satavisha' var tatt fra en stjerne i stjernebildet Vannmannen, hvor Paramananda sa han hadde hentet sin fysiske kropp fra. Den ble illustrert med fem stråler, eller som en 'femarmet' stjerne, som symboliserte de fem fysiske elementene, våre fem kropp, fem sanser, fem fingre og fem tær, osv. I Satavisha viste Chaitali og Rupali meg nydelig broderte sarier, sjal, bordduker og andre nytteprodukter som kvinnene tilknyttet senteret hadde laget.

Neste dag reiste jeg med Paramananda og Bryan til enda en for meg ny ashram i nærheten. Det var en liten ashram ved den lille landsbyen Rasberulia, langt ute på de endeløse rismarkene i Bengal. Der var det Swami Krishnananda som på den tiden tok seg av ashramen og ytet frie tjenester til lokalbefolkningen. Her ble jeg i tre dager før jeg reiste tilbake til Azimganj og videre til Kalkutta grytidlig neste morgen for å gjøre et ærend for

De to tenårings søstrene Rupali (venstre) og Chaitali (høyre) Das, som sammen med sin storesøster Syamala Das etablerte Satavisha Social Welfare Society for vanskeligstilte kvinner. Her i Azim Ganj vinteren 1994. Begge fotos: BP.

Rasberulia ashram er ganske liten i utkanten av en liten landsbyl. Her sitter Reidun og Anders. Foto: BP.

Paramananda. Det ble en hel uke i Kalkutta, hvor Tripti Ma og jeg tok familien til Kari Ada med på en rundtur for å vise dem forskjellige severdigheter. Et besøk til Dakshineswar med båtreise på Ganges til Belur Math, hørte selvfølgelig også med. Mens vi var i båten på vannet, mintes jeg første gangen jeg tok denne turen flere år tidligere. Da hadde vi sett et lite spedbarn som lå og fløt i vannskorpa, og som ikke hadde ligget veldig lenge siden det var helt intakt. Kanskje var det dødfødt, men i India byr slike ting alltid på mange muligheter, og anelsen om forferdelige tragedier ligger aldri langt unna.

Fredag 23. desember reiste jeg med tog fra Sealdah Station i Kalkutta til Azimganj sammen med Mihir, som var kommet ned fra Baniketh i Himalaya via et opphold i Delhi, for å være med på feiringen av Paramanandas fødselsdag. Da vi kom fram til ashramen, hadde også Anne Kristin kommet fra Norge, og det var aller første gang hun var i India. Under disse årlige fødselsdagsfeiringene kom det venner og tilhengere fra alle kanter av Bengal og resten av India, og det varte gjerne i flere dager med forskjellig program hver dag. Det var alltid mye sang og musikk av forskjellig slag, og innslag med *baul*-sangere var nærmest en selvfølge. Denne ashramen var forholdsvis liten og intim, og det var alltid trangt om plassene for dem som overnattet. De første tre dagene overnattet derfor Mihir og jeg hos familien

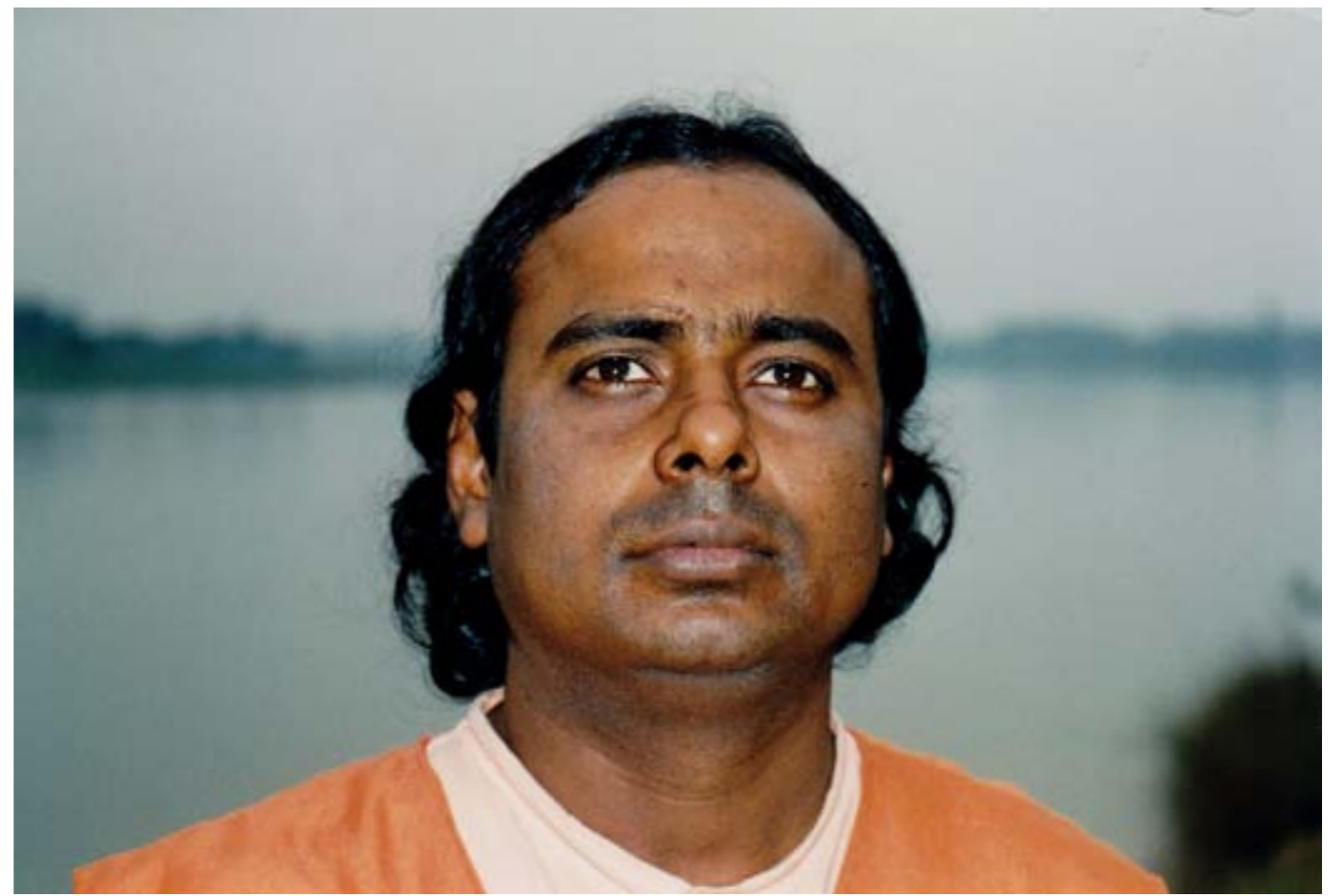
Øverst: Paramanandas hytte i Conscious Spiritual Centre. Foto: Per Gilb, trolig 1997. Over: Mihir – Swami Prajñananda. Foto: BP.

til Babu i Azim Ganj. Der var det to brødre, Babu og Måna, og to søstre, Chhaya og Tul-Tul, som alle var Paramanandas *brahmacharis* – bare to eldre søstre hadde giftet seg og stiftet sine egne familier. Hjemmet var nærmest som en liten ashram, og vi kunne hvile godt ut uten mye folk og mas rundt oss. Dessuten kunne Mihir få spise så mye fisk han bare ville.

Tredje dag jul flyttet vi imidlertid inn i ashramen i et rom sammen, vegg i vegg med rommet til Paramananda. Siden mange da hadde reist tilbake til Kalkutta og andre mer nærliggende steder, fikk vi utrolig nok hele rommet for oss selv. Men gleden ble kortvarig for mitt vedkommende, for Mihir snorket så høyt og kraftig at jeg ikke fikk blund på øynene hele natta. Neste morgen beklagde jeg meg til Paramananda:

«Mihir snorker ikke – han brøler!» («Mihir is not snoring – he is roaring!»). «Ja», samtykket Paramananda med lav og litt resignert stemme, «Mihir snorker veldig høylydt.»

Neste natt passet jeg derfor på å holde en dyp åndelig samtale i gang med Mihir slik at han ikke falt i søvn. Mihir var svært intelligent og god i engelsk, og det var alltid forfriskende å diskutere filosofiske eller vitenskapelige emner med ham. Vi ble derfor ved å samtale

Mihir – Swami Prajñananda – ved Bhagirati Ganga utenfor Spiritual Conscious Centre, Azim Ganj, desember 1994. Han var kanskje den første av Paramanandas nærmeste disipler til å forlate sin kropp etter Paramananda. Foto: BP.

hele natta igjennom. Utpå morgenkvisten fortsatte vi i liggende stilling ganske nært inntil hverandre. Og mens vi ligger slik og ser hverandre inn i øynene, gjenkjenner jeg plutselig øynene til Paramahansa Yogananda, slik jeg kjente dem fra fotografier og fra en drøm jeg hadde hatt om ham. Da jeg noe senere fortalte min opplevelse til Paramananda, sa han bare:

«Ja, men ikke si det til Mihir, for han vet det ikke selv ennå.» «Men hvordan er det mulig», protesterte jeg, «for alle som har lest Yoganandas berømte selvbiografi, vet at han forlot sin kropp i nirvikalpa samadhi?!» Og igjen svarte Paramananda på akkurat samme måte og med nøyaktig de samme ordene som han hadde talt til meg på Shantibu når det var snakk om den samme situasjonen for Sri Ananda: «Ja, jeg kunne bare ha gitt ham et lite dytt den gangen, og så ville det ha skjedd.»

Atter en gang åpnet Paramananda for enorme perspektiver i mitt liv, og denne gangen mitt liv som en del av et tidløst brorskap med andre som var i nøyaktig samme situasjon som meg selv. Helt fra første stund hadde jeg følt et slags ubeskrivelig slektskap med den innerste kretsen rundt Paramananda – det var en uforklarlig, umiddelbar nærhet selv om jeg ikke hadde kjent dem i dette livet, og det gjaldt noen spesielle mer enn andre.

Mihir var så absolutt en av disse spesielle, men uten at jeg hadde tenkt veldig mye over dette. Nå fikk jeg imidlertid bekreftelser på tidligere anelser, og en stadfestelse på mitt eget livs natur.

Neste natt datt det simpelt hen bare ut av meg, og jeg fortalte Mihir alt om min oppdagelse og Paramanandas bekræftelse. Da reagerte Mihir med sinne, ikke fordi han reagerte på samme grunnlag som jeg hadde gjort den gangen på Shantibu da Paramananda fortalt meg om mitt forrige liv, men fordi han allerede hadde en forestilling om sitt forrige liv som en annen identitet. Jeg hadde imidlertid brutt mitt løfte til Paramananda om ikke å avsløre dette for Mihir, så jeg ruslet ganske så slukøret inn på rommet til Paramananda neste morgen og fortalte hva som hadde skjedd. Men han tok det helt rolig og sa bare: «Ok, be Mihir om å komme hit.» Svært spent på hva som nå ville komme til å skje, hentet jeg Mihir fra naborommet, og straks vi begge var inne på rommet til Paramananda og hadde lukket døra bak oss, slik han ba om, fant han fram en masse forskjellige, herlige matretter som han hadde fått fra forskjellige husmødre i anledning sin fødselsdag. Mihir satte seg vel tilrette nede på gulvet og begynte straks å spise med stor appetitt, og sluttet ikke før det var tomt over alt, mens Paramananda, Tapi Ma, som da også var tilstede, og jeg satt på senga til Paramananda og var tilskuere.

Det var det hele. Ikke et ord om Paramahansa Yoga-nanda eller noe om det som hadde skjedd natta før. Mi-hir var synlig fornøyd etter det store måltidet, og da var alle fornøyde i situasjonen!

En årlig forlystelse i forbindelse med Paramanandas fødselsdag var piknik med båt på Ganges. Et par-tre steinkast fra ashramen flyter en sidegren til Ganges som heter Bhagirati, og dette året ble fem båter leid inn til pikniken på denne elva. Båtene var enkle trebåter med en buet bambushytte på, til beskyttelse mot sola om sommeren og mot kulda om vinteren. Denne pikniken var veldig populær, og båtene, som ble lastet opp med mat, utstyr for matlaging, musikkinstrumenter, *baul*-sangere og feststemte folk, var ute på vannet hele dagen og holdt tett sammen. Jeg var heldig og kom i samme båt som Paramananda, og det ble en herlig dag på vannet ute i det fri med mye sang, dans og moro – en dag med ren forlystelse sammen med Paramananda og med gode venner! Om kvelden ga Paramananda meg en flott kalender med fotografier av indiske fugler, som han hadde fått i fødselsdagspresang og lagt til side spesielt for meg. Det var også en av Paramanandas karakteristika, at han aldri eide noe, men at alle slags ting og gjenstander som ble gitt til ham bare passerte gjennom ham til andre, vanligvis litt senere, og han elsket å gi

bort gaver til folk. Neste kveld var det nyttårsaften, og følgelig mer sang og musikk som varte hele natta lang, inn i det nye året 1995.

Bryan hadde reist tilbake til England allerede den 17. desember på grunn av sin jobb i undervisningsdepartementet, og Anders reiste tilbake til Norge den 28. desember. Men familien til Kari Ada reiste ikke tilbake til Norge før den 26. mars. Tripti Ma og jeg returnerte mandag den 23. januar, etter å ha vært i Banagram og Karimpur de siste dagene av oppholdet. Den siste natta ble tilbrakt i Salt Lake i Calcutta hos familien Datta, og på avreisedagen ringte Paramananda meg for å gi meg en liten skjennepreken. Så snart jeg tok telefonrøret sa han med høy og tydelig stemme:

«Du svever høyt nå, *Pakhi!*», og fortsatte i den samme lett ironiske tonen med en tydelig anklagende undertone.

Jeg husker ingen ting av fortsettelsen, for han traff meg så fullstendig med dårlig samvittighet umiddelbart, at jeg bare ble stående og stotre noe usammenhengende tilbake. Straks hadde jeg forstått hva han siktet til og hvorfor. Bakgrunnen for dette var som følger: Over ganske lag tid hadde jeg følt meg litt forstyrret av, og

var blitt ganske så lei av, indernes inngrodde holdning om at vi fra Vesten ikke kan ha dypere åndelige opplevelser eller realisasjoner. Jeg følte at dette var en så «tatt-for-gitt holdning» at de ikke på noen måte var åpne for noe annet, eller at de i det hele tatt kunne evne å oppfatte noe av tingenes tilstand gjennom f.eks. en samtale. Dette ville jeg ha en forandring på, så da det kom en mulighet mens jeg var i samtale med to av Paramanandas sannyasins, i hvilken de begge fortalte noe fra sine egne, dype åndelige opplevelser, men samtidig ignorerte meg fullstendig, benyttet jeg sjansen til forsiktig å komme med en antydning om noe av min åndelige tilstand eller virkelighet, med referanse til min *turiya*-opplevelse i Banagram i 1987, men uten å nevne denne spesifikt. I løpet av samtalen kom jeg imidlertid til å bruke ordet '*nirvikalpa*', som selvfølgelig ikke var helt korrekt, selv om det har blitt sagt at «i *nirvikalpa* er det ingenting annet enn *turiya*». Derfor ble det dessverre ikke ytret uten et snev av selvheldelse fra min side. Og det ville naturligvis ikke Paramananda ha noe av, så derfor den treffende irettesettelsen fra hans side. Som vanlig gjorde det et dypt inntrykk...

Tilbake i Alvdal gikk Tripti Ma og jeg snart i gang med å gjøre forberedelser for at Paramananda skulle besøke Norge igjen en tredje gang til sommeren.

Begge bildene over er fra en piknik på Ganges i forbindelse med feiringen av Paramanandas fødselsdag 25. desember, men fra et senere år, trolig 1997. (Det tredje fotoet av Per Gilb, på side 12, viser hytta til Paramananda, som ennå ikke var bygget i 1994. Det viser også en hulmanape som deltar i Paramanandas satsanga!). Begge fotos: Per Gilb.

Engelskmannen Bryan Tovey i Banagram ashram i desember 1994. Bryan er helt sentral i utgivelsen av den engelske utgaven av denne boka. Foto: BP.

Forfatteren ved Bhagirati Ganga, Azim Ganj, desember 1994. Foto: Mihir.

OPPKLARING

I forrige utgave, nr. 24 uke 49 2021, skrev jeg litt om hvordan individuell vilje tydeligvis kunne påvirke Den guddommelige planen, hvor hendelsen med den private flyturen lokalt med Paramananda ble nevnt som eksempel. Dette ble formulert på en måte som kunne oppfattes ufordelaktig for den ene av de fire ombord i flyet, Anne Siri, noe som overhodet ikke var tilsiktet, og som forfatteren herved beklager.

ORDLISTE (forenklet)

ashram – åndelig senter eller samfunn hovedsakelig for *brahmacharis* og sannyasins. Se *brahmachari*.

ayurveda – gammel, anerkjent indisk urte- og naturmedisin.

bajan – gudshengiven sang.

baul – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig; utøver av baul-filosofien; omvandrende, mystiske sannhetssøkere og musikere/sangere i Bengal.

Belur Math – institusjon etablert av Swami Vivekananda for sine munkebrødre, etter Sri Ramakrishnas bortgang, ved Belur i Kolkata, og som inneholder helgengravene til Ramakrishna, Vivekananda, Brahmananda og andre.

brahmachari – mannlig utøver av brahmacharya.

brahmacharya – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisiplin, spesielt i forhold til seksualitet. Se *brahmachari*.

daddu – bestefar.

Dakshineswar – berømt Kali-tempel utenfor Kolkata, og pilgrimssted for helligdommen etter Sri Ramakrishna.

Mihir – en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, med sannyasinavnet **Swami Prajñananda**.

nirvikalpa samadhi – den form for *samadhi* som er uten noe objekt i sinnet og som ikke kan forklares, til forskjell fra *savikalpa* og andre former for *samadhi*; «motsatt *samadhi*», som er helt forskjellig fra alle andre former av *samadhi*. Etter fullstendig *nirvikalpa samadhi* er det ikke lenger noen årsak til gjenfødsel.

Pakhi – ‘fugl’ (bengalsk uttale for sanskrit *pakshi*); forfatterens kjelenavn gitt av Paramananda.

Paramahansa Yogananda (1893-1952) – en av de mest berømte og velkjente indiske yogiene i Vesten, og forfatter av den berømte boka «En yogis selvbiografi».

samadhi – ‘forening’ (‘sette sammen’ eller ‘bringe til harmoni’); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga. Se *nirvikalpa samadhi*.

Satavisha – ei stjerne i stjernebildet Vannmannen, hvor Paramananda sa han hadde hentet sin fysiske kropp fra; navn på kvinneorganisasjon i Azim Ganj, Murshidabad, Bengal, inspirert og innviet av Paramananda.

satsanga – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.

turiya – «det fjerde bevissthetsplan»; den transcendentale eller superbevisste tilstand, hinsides de tre vanlige bevissthetstilstandene – våken, underbevisst og ubevisst; «Rishi-tilstanden» eller realisert. Se *nirvikalpa samadhi*.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.